

Kedves Órák

SZÉPIRODALMI, GAZDASÁGI ÉS ISMERETTERJESZTŐ
KÉPES HETILAP.

Megjelenik minden szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhivatal

BUDAPEST,

VII. ker., Károly-körút 9. szám.

Ide intézendők az előfizetések, legzélszerűben postalváltvánnyal, levelek, reklamációk stb.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

FARAGÓ SIMON.

Előfizetési árak

a regénymelléklettel együtt:

Egész évre **12 korona.** Félévre **6 korona.**

Negyedévre **3 korona.**

REGÉNY.
(6. folytatás.)

FOGADÁS SZÍVEKRE.

Irta: Lónyay Margit.

IV. Titkos boldogság.

ELZA első perczben nem felelt, csak mély sóhaj rebbent el ajkáról, aztán mintha restellte volna, hogy e sóhaj talán keblének rejtekét árulhatja el, mosolyt erőltetve ajkaira, mondá:

— Hogy valósulni fognak-e e képek, nem tudom, de nem is igen hiszem, — mert hiszen e képek inkább ábrándképek, az ábránd pedig az élet rideg folyása alatt, vajmi ritkán valósul meg.

Kardoss megjegyzést akart még tenni Elza szavaira, de már nem lehetett, odaérték a lakházhoz és Margit két lépést előretéve, férjével a fiatalok oldala mellett termett.

— Fogadja őszinte köszönetemet, — szólt az ügy-

GRÓF CSAKY KÁROLY, az új váci püspök.

véd neje, — jobbát nyujtva a főhadnagynak — s kérem adja át tisztelem kifejezése mellett, gyermeki keblem mélyen érzett hálás köszönetét kedves atyjának, az általa, boldogult atyám emléke iránt tanusított kegyeletéért. — Elza, te meg sem köszönöd a főhadnagy urnak szívességét?

Kardoss mélyen meghajolva esókolta meg Margitnak odanyujtott jobbát s alighogy elereszté, Elza nyujtotta kezét az ifjunak, mélyen elpirulva, szeméit lesütve, — csak annyit tudott mondani:

— Nagyatyám emlékének kegyeletéért fogadja az én köszönetemet, kérem adja át azt nevében kedves atyjának is.

A fiatal főhadnagy Elza jobbjára is egy gyöngécsókot lehelt és úgy érezte, hogy e pehelylágú kéz reszketett, midőn a férfias jobb érinté azt.

— És most, — szól Margit, — lépünk be. Remélem, főhadnagy ur, hogy egy rövidke ebédre nálunk marad?

— Nagyságos asszonyom, — szól a főhadnagy, láthatólag örülve a hallott szavaknak — szándékom volt e perczen tiszteletteljesen búcsút venni, nem óhajtván a család nyugalmas együttlétét tovább is zavarni, de e kegyes meghívás elől kitérni udvariatlanságnak tartanám, azért kegyes engedelmevel élni fogok a szives meghívással. — E szavaknál Elzára tekintett. A szép leány szeméit lesütve állott szótlanul, mint egy márványszobor.

Most az ügyvéden volt a sor, kire neje tekintete nem mondjuk ugyan parancsolólag, de mindenesetre felhívólag volt intézve s az ügyvéd megértette e tekintetet, sietett mondani:

— Ugy, ugy, főhadnagy ur, nálunk ebédel s egy pohár bort fogunk együtt üríteni az ön kedves atyja egészségeért.

Ezzel a tárgyalás befejezést érve, mindannyian beléptek. Az étteremben már fel volt terítve s pár perc alatt párolgó étkek terhe alatt görnyedt a mahagóni fából művészileg faragott nagy asztal, melynél felül a háziasszony, jobbról férje, balról a főhadnagy s emellett Elza ült.

Mint minden ebédnél, itt is eleinte csak lassu mederben folyt, s inkább köznapi tárgyakkal foglalkozott a társalgás, később azonban Elza is, aki eleinte épen nem vett részt a beszélgetésben, belevegült a társalgásba s az perczről-perczre élénkebbé vált, míg a negyedik fogásnál a háziur poharát emelve, tósztot mondott a megboldogult após életben levő kebelbarátjára, Kardoshegyi Kardoss Antal tábornokra.

A poharak összecserdültek s midőn a főhadnagy pohara az Elzáét érinté, a szép leány arcza vértől pirosult.

Ebéd után fekete kávé jött, a férfiak szivarra gyujtottak, Elza zongorához ült s egy ábrándot játszott, míg Margit férje mellett ülve, hallgatta leánya játékát.

Majd ismét társalgás következett, s ez tartott délután négy óráig, amikor a főhadnagy felállott, búcsút vett a családtól s távozní akart.

— Mielőtt távoznék, — szól Margit — ígéretet kell tennie főhadnagy ur, hogy kedves atyjának volt benső barátjának családját nem ma látta utóljára s házunkat néha-néha fel fogja keresni.

Az ügyvéd arcza ránczokba vonult, nejének e meghívását egészen fölöslegesnek találta, ez a fiatal ember megtette, mit atyja reábizott, ezzel vége minden további érintkezésnek; de, hát hiába okoskodott ily módon a férj, nejének egy tekintete elég volt arra, hogy szótlanul türje el azt, hogy Margit egy katonatisztet többszörös látogatásra hív meg házához.

Kardoss mélyen meghajolva köszönte meg ez

ujabbi kegyet és megígérte, hogy mindannyiszor, mikor csak hivatásszerű elfoglaltsága meg fogja engedni, nem mulasztandja el tiszteletét tenni e háznál, melyben oly kellemes, mondhatná soha nem élvezett órákat töltött.

Elza úgy érzé, hogy ez utolsó szavaknál megdobbant keble s midőn a főhadnagy az anyának kezét esókolva, az apának jobbját megszorítva, búcsúzott a szülöktől s a szép leálynak búcsúra nyujtva jobbját, azt megcsókolva gyöngéden megszorítá, Elza reszkető keze a gyöngéd szoritást viszonzta anélkül, hogy tudta volna, mit tesz . . .

Kardoss távozott. Az ügyvéd irodájába ment, az anya és leánya egyedül maradtak. Leültek egymás mellé, mi természetesebb, mint hogy Kardosról folyt a társalgás.

— Ügyes fiatal tiszt, — jegyzé meg az anya.

-- Én is úgy találom, — felelt a leány.

— És ami nem minden tisztnél van meg, magasabb műveltségü — vélé tovább az anya.

— Én nemesak műveltnék, hanem szellemesnek is találom, — folytatta Elza.

Talán az anya és leánya még tovább is folytatta volna e párbeszédet, ha az ajtón koczogás nem hallatszott volna, s az anya szavára: „szabad“! Margit egyik kedves barátjánője nem lép be.

A kölesönös üdvözlések után a két éltesebb nő egymás mellett helyet foglalva, élénk beszélgetésbe eredt. Elza pedig, aki magát egészen fölöslegesnek tartotta ilt most, elhagyta anyja szobáját és saját kis szobájába vonult vissza, odadőlt virágos behuzatu kedves kerevetjére, gondolatait szabad szárnyukra bocsátá s szötte az ábrándképeket, mint csak szöheti egy oly ábrándos kedélyü leány, mint aminő a szép Elza volt

* * *

Hogy Kardoss hazaérve, mily gondolatokkal foglalkozott, alig volnánk képesek megmondani, annyit azonban — ismerve az ő jellemét, — bátran állithatunk, hogy öröme határtalan volt az első látogatás eredménye fölött, mert nemesak bejutott a bevezetetlenek tartott ügyvédi várba, hanem gyakori látogatásra is kapván meghívást, s látva Elzának gyöngéd, ábrándra hajló természetét, biztosra vette, hogy a szép leány nem fogja udvarlását visszautasítani, s úgy ő megnyeri fogadását. Hogy mennyi jellemtelenség fekszik abban, egy leány keblében felköltetni az udvarlás által a legnemesebb érzést, s aztán ez érzést egy gunymosolylyal megölni, — eszébe sem jutott a fiatal világfinak, ő most csak meg akarta mutatni tisztársainak, hogy amire fogadott, azt meg is teszi, és a fogadást fényesen megnyeri. És ez a gondolat teljesen kielégíté Kardost.

Tervének sikerülésében legkevésbé sem kételkedve, most már a tisztesség szabályai szerint bevárva a három napot, sietett Kardoss az ügyvéd családjánál tisztelegni.

Margit, mint már régi ismerőst fogadta, az ügyvéd kissé komoly arcot vágott ugyan, de azért elég udvarias volt a fiatal tiszt iránt, a szép Elza pedig egészen elfogulatlanul akarva magát viselni, épen ezen elfogulatlanságot tettetni akaró viselkedése hozta oly zavarba, hogy soha nem tapasztalt elfogultságot vett észre az anya leányán. Társalgása szakgatott, akadozó volt, míg szemei folyton lesütve, tekintete a padozatra meredt, arca elvesztette szokásos rózsaszínét s halványnyá lett, míg ajkai nem egyszer rándultak meg, úgy, mint akkor szokott történni az embernél, amidőn belső küzdelemben áll s forrong a kebel.

Kardoss nem lett volna az a világfi, aki volt, ha e változást észre nem vette volna és miután azt észrevette, a legjobb, legszebb s céljaira nézve legbiztatóbb reménységet kovácsolta magának.

Eléggé ismerte a társalgási modor minden formáját arra nézve, hogy még a legelfogultabbakkal szemben is élénké tudja tenni a társalgást s azt a legkellemetesebb mederben vezesse; ebbeli ügyessége most sem hagyta cserben, élcei szikráztak, a székesfővárosi életből vett elbeszélései oly elevenek voltak, hogy nemcsak Margit hallgatta ezt a legnagyobb figyelemmel, hanem lassankint a szép Elza is elvesztve elfogultságát, figyelmes hallgatója lett.

A főhadnagynak nem volt szándéka látogatását hosszúra nyújtani, de Margitnak újabb és újabb közbeszólásaa folytatott társalgásba, újabb és újabb kérdései folyton lekötötték a tisztet s mire észrevette magát, daczára, hogy délután két órakor kereste fel az ügyvéd házát, már ötöt mutatott órája, midőn azt megnézte s felállva távozni akart; de Margit annyi szeretetreméltósággal, amely csakis neki volt tulajdona, kijelenté, hogy a parkban terített uzsonnára s a főhadnagy úrnak nem szabad távoznia, míg kis vaját és a kert gyümölcséből álló uzsonnát nem vesz magához.

Kardoss természetesen maradt s a társaság, melyhez az irodából hívott ügyvéd is részt vett, a kert lombos fái alatt terített asztalnál folytatta az élénk társalgást, a felrakott csemegék fogyasztása közben.

Elza most is, Margit rendezése folytán, Kardoss mellett foglalt helyet. Kardossnak nem került ki figyelmét Margit előzékenysége, és ezt a maga malmára magyarázva úgy értelmezé, hogy Margit be akarja őt hálni leánya számára. Pedig nagyon tévedett. Az ügyvéd neje, ha nem is osztá egészben véve férjének a katonatisztek iránt való ellenszenvét, de józanon gondolkozva, belátta férje nézetének azon helyességét, hogy egy katonatisztnak, hivatása szerinti változatos életmódja épen nem alkalmas a családi boldogság megteremtésére s ez okból távol volt tőle a gondolat, hogy leánya részére meghódítsa Kardosst. Nem; Margit egyedül megboldogult atyjának belső barátja gyermekét látta a főhadnagyban, s a megboldogult apa iránti kegyelete volt az, ami őt oly előzékenynyé tette szemközt a főhadnaggyal. Elza leányát a főhadnagy iránti udvariaságra is e szempontból utalta s távol volt tőle a gon-

dolat is, hogy a szép leány keblében a fiatal tiszt iránt melegebb érzések kelhetnének s ebből kiindulva zavartalanul várta, hogy a főhadnagy az első s második látogatása után, gyakrabban és gyakrabban keresi fel házukat, sőt rövid két hónap eltelte után, csaknem minden másod, harmadnap látogatást tett Elzáéknál Kardoss, kít az anya folyton a legszívélyesebb előzékenységgel, Elza nyájasan fogadott s csak az öreg ügyvéd rázta fejét aggódólag, ha irodájában ülve, Kardoss gyakori látogatásaira gondolt. És nem egyszer tett ellenvetést nejének, ha ez leányával kikocsizott s Kardoss lóháton kísérte a kedves kocsikázókat, ilyenkor nem tarthatta magát vissza Nagy s kijelenté neje előtt, hogy ez épenséggel nincs neki inyére. Margit azonban azzal nyugtatta meg férjét mindannyiszor, hogy hisz ez a főhadnagy részéről csak lovagias udvariasság, melylyel minden férfi tartozik viseltetni a nők iránt. Hogy az ügyvédet megnyugtatta-e nejének e kijelentése, nem tudjuk, de alig hisszük, ismerve az ő ellenszenvét az egyenruha iránt.

Hogy a városban rövid idő alatt közbeszéd tárgya lett az, hogy Kardoss főhadnagynak sikerült az ügyvéd házába bejutni: nemcsak, hanem a szép Elzának nyíltan udvarol is, igen természetesnek találhatjuk, ha meg gondoljuk, hogy a vidéki városokban mennyire törődik egyik embertárs a másikkal dolgával. De nemcsak a polgári rangok között terjedt e hír, hanem a tisztikaszinóban is beszéd tárgya lett s egy alkalommal nyílt kérdést intézett a fogadást tett Küzdő százados Kardosshoz, hogy: „Igaz-e, miszerint annyira előrehaladt, hogy már udvarol is a szép Elzának?” Mire Kardoss mosolyogva csak annyit mondott, hogy: „Van szemetek, láthatjátok”, — aztán kaczagva tette utána, hogy „megnyerem a fogadást”.

(Folytatása következik.)

~ ~ Erdőben. ~ ~

*Künn bolyongok bánatommal
Zúgó erdő árnyán,
Hullatva a könnyeimet
Lelkem árvaságán.*

*Szomoruan suttog a fák
Sötét, árnyas lombja,
Mintha méla suttogásuk
Tépett sóhaj volna.*

*Rengő lombon páros madár
Dala vigan esendül,
Szép tavaszról, boldogságról,
Édes szerelemről.*

*Van itt minden kis madárnak
Puha fészke, párja:
Csak én vagyok ily elhagyott,
Boldogtalan árva!*

Sz. Fjolozsnay Cyrill.

FEZ HELÉN.

(Igaz történet.)

Irta: Lauka Gusztáv.

Amit elbeszélendő vagyok, ezelőtt hatvan évvel történt. Előttünk, akik most még élünk, hihetetlennek tetszik, de én, aki már akkor is éltem, tanubizony-ságot tehetek róla, hogy kezdettől befejeztéig igaz.

1840. október 15-én a szüreti-tized beszédese alkalmával találkozott az egyik uradalmi írnok: Orisek Vendel, Fez András jobbágy földműves leányával, Helénnel.

Vendel húszéves volt, Helén tizenöt. Ismerjük ennek az alig különböző életkornak gondolkodás-módját, nem annyira élet-bőleséletét, mint rendszeren ostobaságait és hiányait és az érzékiségnek sokszor nagyon is könnyelmű és undok követelményeit és nem ritkán azt a páratlan könnyelműségét, a mely nem azért ragadja meg az alkalmat, hogy valami hasznos dolgot cselekedjék, hanem legtöbbször azért, hogy rövid öröme helyett tartós bánatot okozzon.

Orisek nemzetiségére nézve tót, a csinosabb emberek közé volt sorozható. Helénről pedig még a költői lelkű sokat utazott és világlátott, ott helyben állomásozó huszárcapitány is elismerte, hogy külsejével még Koppenhágában is feltűnt volna, ahol a legszebb lányokat látta Európában.

Szokásos volt, hogy a bordézsma meghatározásánál, mikor a kiküldött uradalmi írnok egy-egy hordót megmért, az olyan gazdánál, akinek leánya volt az a hordó, amelyre ilyenkor a leány ráült az ő számára nászajándékul megadózatlan hagyassék.

Vendel, mikor a Fez András szőlős-pajtájában megjelent, már egy hordó tetején ülve találta a mindenkinek feltűnő szép Helént. Tudjuk, hogy az érzékiség világában a szívet és lelket érintő első benyomások a legveszedelmesebbek, ez alkalommal Vendel komolyabban még nem nyilatkozhatott, de annyit most sem tagadhatott meg magától, hogy a leánynak szerencsét ne kívánjon nászához, sőt titokban egészen észrevétlenül egy aranygyűrűt ne csuszasson a markába. A szüretnek vége lett, de Vendel már ekkor elhatározta, hogy meg fog ismerkedni a leányokkal és ha esak lehetséges és a leány szíve határozottan nem idegenkedik az urfiaktól, olyan érzést igyekszik kelteni a keblében, amely jövőjükre nézve csak kedves és boldogító lehet.

Nyugodtan állíthatjuk, hogy Vendel e tekintetben olyan igazságosan és becsületesen gondolkodott, hogy ő ez ártatlan, kedves és kiválóan szép parasztleányt nem elesábitani, hanem mint élete sorsosát, örökre birni és boldogítani óhajtotta.

Abban az időben még számosabban találkoztak az ilyen erkölcsileg magasztosan gondolkozó fiatal emberek, de még az ilyen jobbágyleányoknak sem kellettek az uri piperék és meg voltak elégedve, ha egy-két ünnepi ruhát, egy pár ezüstpfülbevalót, fehér üvegnyakéket, zsinóron hordott ezüstkeresztet, hajokbafont szélesebb pántlikát, vörös selyemmel himzett, kék pamutharisnyát és vékonyabb bőrből készült cipőt mutathattak be tulajdonokul.

Mellőzzük a hosszabb bevezetést és mondjuk el röviden, hogy Vendel és Helén annyira megszerették egymást, hogy elhagyottaknak és boldogtalanoknak érezték magukat, ha legalább hetenként kétszer nem találkozhattak egymással.

A jószívű Vendel esküvel fogadta meg, hogy amint ispánná kinevezik, nőül veszi, Helén pedig ugyancsak eskü mellett azt az ígéretet tette, hogy ha még tíz évig is kell várakoznia, akkor sem lesz soha a másé, csak a Vendelé.

Hogy minő szavahihető és esküjét biztosan megtartó ifjúnak ismerték Vendelt, az is eléggé igazolja, hogy ezen házasságba, mely ki tudja, hány év múlva lett csak fogatatosítható, nemesak bele nyugodtak, hanem még azzal az ígérettel is megvigasztalták a derék írno-
kot, miként megígérték, hogy bármennyi időt kell még várniok, igyekezni fognak úgy rendelkezni, hogy a leány hiányt semmiben se szenvedjen és az ifju olyan ártatlanul, aminő első ismeretségük alkalmával volt, vehesse őt birtokába.

Szerencsére az ifjúnak egy szinte vallásos és nemeslelkű gróf volt az ura és gazdája, aki mikor meghallotta az ifju szándokát és akinél a kifogástalanul becsületes jobbágy gazda és neje szinte kérésleg jelentek meg, megígérte, hogy két év múlva, nehogy a többi írnokoknak keserűséget okozzon, őt Vadasi nagy pusztájára ispánnak fogja kinevezni.

Miután azonban a Gondviselés útjai igen gyakran megmagyarázhatlanok, nem egyszer történt meg, hogy amit itt a földön maguk között elvégeznek, azt fenn az égből megváltoztatják.

A még ugyanazon évben véghezviendő birka-mosásnál, amelynek felügyelete Orisek Vendelre volt bízva, olyan erősen meghűlt, hogy erős lázt kapott és

— Tanulmányfő. —

harmadnapra, mikor már Erdődre hazavitték, betegsége hagymázba ment át, amely őt, mint veszélyes beteget az uradalmi orvos állítása szerint is válságos helyzetbe juttatta.

Mi természetesebb, mint hogy nem egy éjszakán keresztül a szerető és őt az elvesztéstől féltő Helén a beteg ágyánál virrasztott.

Az ifju a falu közepén lakó ispán mellé volt beosztva, Helén pedig a táblán a temető közelében lakott.

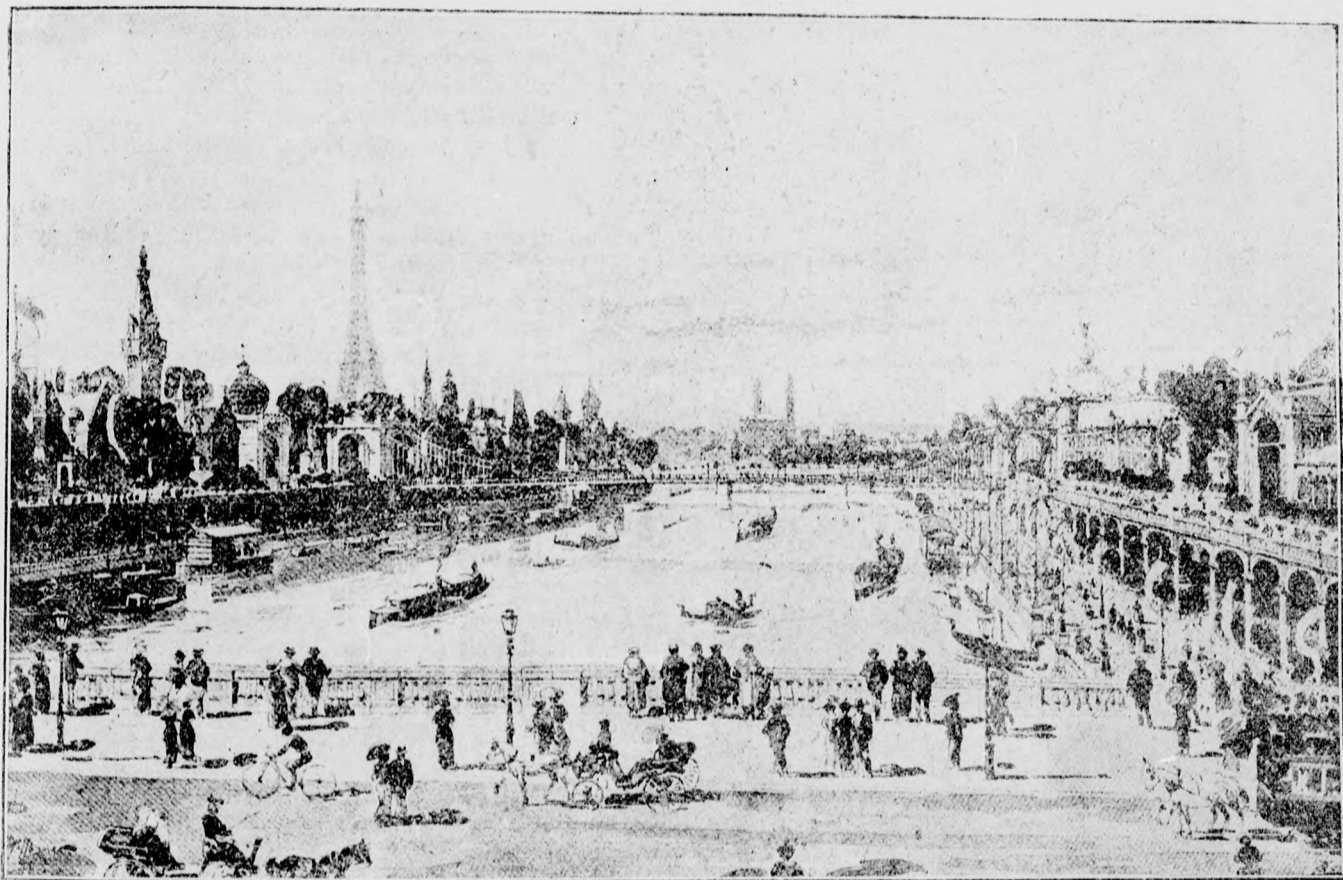
Ami e két ártatlan lélek sorsát még szomorubbá és aggasztóbbá tette, annyiban még súlyosbodott, hogy e ragályos baj a szeretett leányt is ágyba döntötte, sőt a szerencsétlenséget még azzal is tetézte, hogy a jó Vendelt a Helén ablaka alatt kellett kikísérni örök nyugalomra. Hűvös őszi délután volt, mikor a temetés

EGY PILLANAT.

Irtá: Forinyák Gyuláné.

Égetostromló sziklafalak között, melyeknek teteje hóval van borítva és oldalai jégkéreggel bevonva, mely zöldesen csilámlik, mintha alatta pazarul feküdnék a moh, van egy kedves, fenyveserdőkkel borított völgyecske. Patak szeli át s réjtjén buján virágozik tarka színpompában a növényzet. E esőndes, csaknem rejtkehelynek nevezhető, magányos helyen áll egy kis vendéglő, melyben a turisták mind megfordulnak, dacára annak, hogy az ide vezető út meredek, nagy fáradsággal jár s több mértföldnyi távolságra fekszik a vasúti állomástól.

A mi utasunk kimerülve, éhesen érkezett. A vendéglősné fölvezette az emeletre, a turisták szobájába, melylyel igen meg

—•• Párisi kiállítás a Szajnáról tekintve. ••—

a Helén ablaka alatt elhaladt. A leány erős lázban ugrott ki ágyából és noha a Vendel halálát elítelték előtte és szerencsétlenségére olvasni is jó tudott, csupa kíváncsiságból az ablakon át szemelt a koporsóra függesztette s amikor egyetlen földi boldogságának nevét elolvasta, úgy ahogy volt, pongyolában, rohant ki az utcára és a koporsóra vetette magát, ahonnan a fájdalomtól megtörtén vezeték vissza ágyába. Hogy minő éjszakája lehetett, azt a nem-orvosok is kitalálhatják. A reá következő reggel az aggódó szülők már leányukat sem menthetették meg a haláltól.

Harmadnapra a történetek után már egy sírban nyugodtak és csak lelkeik találkozhattak az örökkévalóságban.

volt elégedve, annál inkább, mivel a földszinten levő étteremben már terítettek is számára. Az ebédlőben néhány asztalnál vendégek érkeztek, s ezek közül mindjárt föltűnt neki egy ifju asszonyka, ki egy urral ült. Olyan lehangoltan, olyan unalomkifejezéssel arczán ült ott e szép asszony. Vajjon a férje lenne az a nálánál harmincz évvel öregebbnek látszó férfi, avagy az apja? — kérdező kíváncsian a vendéglősnétől.

— Házások! — felelt ez! de, hogy kiesodák, ő nem tudhatja, mivel még nem irták be neveiket a vendéglősnébe.

Ezek után az ifju utas roppant érdeklődéssel vizsgálta a nőt. Szépnek látszott, mert kedves és bájos volt az arca és egész megjelenése. Azonfelül legföljebb húszéves lehetett. Hogy mehetett ő ez öreg férfihoz nőül? Hiszen nem illettek össze. Az asszonyka olyan finom, elegáns és karesu! Majdnem törékeny termettel bírt. Mig a férfi nagy, robustus alak.

Önkéntelenül is mindig az asszonykát nézte, úgy, hogy a nőnek is feltűnt, sőt viszonzta pillantásait. Olyan futólagos volt első tekintete, de azután úgy érezte az asszonyka, hogy magne-

tikus erővel odavonatik ahhoz a szempárhoz s oda kell néznie a reá bámuló ifjura.

De, ha szemei akaratlanul, tehetetlenül találkoztak is az ifjuéval, az ő tekintetében semmi kacérság, tetszvágy nem nyilvánult. Ugy nézett, mintha kénytelen lett volna odanézni, arra, a lelkileg vele foglalkozó ifjura.

S az ifju ember már szellemileg ismerni vélte a nő egész élettörténetét. Bizonyosan szegény volt e szép, fiatal leányka, s férje dúsgazdag, akit szülei ráerőszakoltak. Talán a kicsi asszony szívében mély szerelem lángolt egy más, szegény ember iránt, de családja kedvéért fölládozta magát.

S amint így, történetét találgatva, belemerült az asszony

röppenni az asszonyka ajkairól, ki az udvarba kisietett. Az ifju ember követte.

Az ifju nő le s feljárt a tágas udvaron. Lassu léptekkel sétált, míg egyszerre megállott. A színváltozás meglepő is volt e pillanatban. Az előbbi sötétséget a hold fénye váltotta föl, bevilágítva a fenyveseket, hegycsúcsokat, havasokat. Majdnem oly világosság volt, mint nappal. Az asszony elragadtatva, átszellemlülve állott.

Az ifju ember levette kalapját, köszönt s így kezdte a társalgást:

— Nagyságos asszonyom, ugyebár szép esténk van?

— Remek szép este! — felelt az ifju asszony.

— S nem fáradt el a sétálásban? — kérdezte az ifju, minden további czél nélkül, akit minden szép asszony érdekelt. Nem Don Juan-féle hajlamok ébredtek föl lelkében, de úgy föl izgatta őt minden ifju, szép nő. S a keret is oly költői, hangulatébresztő volt e perczben. Olyan varázslat fogta el e természeti szépségekben pompázó tájra, amelybe úgy beleillett ez az ábrándozó asszonyka. Hiszen csaknem lehetetlennek tartotta volna e kínáló alkalmat ki nem aknázni s meg nem ismerkedni e szép asszonnyal.

— Ma már jó sokat járhatott nagysád. Nem fáradt még el?

— Az igaz! — felelt a nő, — de hát ki tudna ilyen pompás estén már lefeküdni, amikor oly remek idő van s oly szép itt künn.

— Ugy tetszik, nagyon szereti a szép természetet, hogy úgy tud gyönyörködni benne.

— Lelkesülök a szép tájakért, de különösen meghat az est, a hold! Eleget csufolnak is érte!

— Rendesen mi férfiak nem vagyunk költői hangulathán, — mondá mosolyogva a fiatal ember. De reám is nagy hatással van egy ily holdas éj, és hozzá, ilyen környezet! Ez utóbbi szónál nem a nőre mutatott, hanem nagy ívet írva le a karjával, a havasokra mutatott.

— Ugyebár! — mondá örömmel a nőcske. — Nem lehet ennél szebbet képzelni sem! Hát magának is tetszik? — fordult lelkes arczával a fiatal ember felé.

— Nagyon tetszik! — mondá az ifju, s egyuttal bátorságot vett magának megkérdezni, hogy: Nem jó lenne-e, ha följebb mennének, oda a hegyi-út kanyarulatához, ahol tágas kilátás nyílik?

— Szívesen! — felelt a nő s elindultak. A gyalogút roppant keskeny volt.

— Sokáig maradnak még nagysádék itt? — kérdezte az ifju az előresiető nőt.

— Fájdalom, nem! Holnap már a városba kell visszatérnünk. Azaz, hogy kelleni épen nem kell, de férjem megúnta az utazást és hazavágyik! És ön? — kérdezte önkéntelen a nő a férfit.

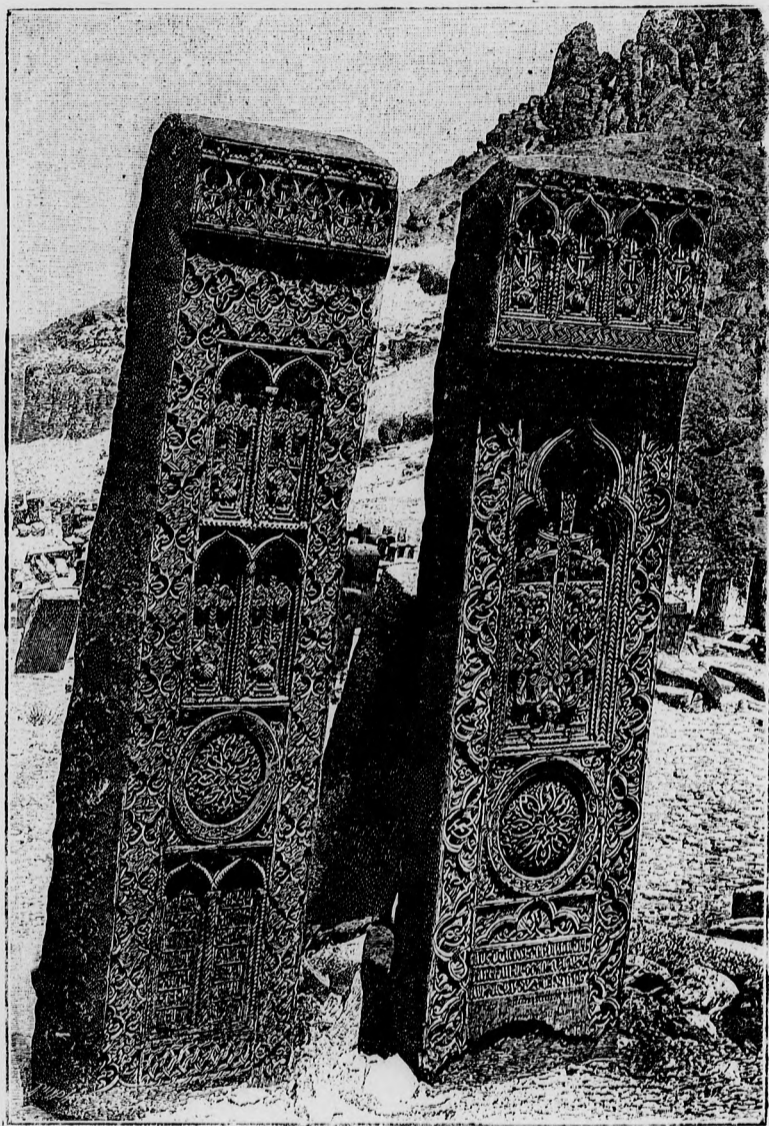
— Nekem nincsenek semmi terveim. Szívesen itt maradnék, különösen, ha ily kellemes társaságom lenne, mint most!...

Az ifjut egészen megbűvölte az asszonyka hangja. Gyermekes csengésű beszéde énekként hatolt füleibe. Impresszionista volt, kit benyomások hangulata vezérlettek. Ez ezüstösfehér, holdvilágos éjjelen gyönyörűnek találta az asszonykát. Nézte és folyton nézte. Tekintete odatapadt a kedves vonásokra, épen úgy, mint az étteremben.

Az ifju nő azonban tekintetét a földre szegezve, mondá: Oh, mindig a falusi életre vágytam. A szabadban szeretnék élni, mert a városi élet terhemre van. Szeretem az erdőt, a hegyet, a madárdalt és a szabadságot!

Ez utolsó szót akaratlanul szalasztotta ki, mert rögtön ajkába harapott.

— Bizonyosan szerencsétlen szegényke! S örült, heves

— Örmény sirköleletek (Dzsalából). —

nézésébe, úgy tetszett neki, mintha folyton szépülnének vonásai. Halvány arcocskája elpirult, és szemei tündöklőbbé lettek. Vajjon az ő fürkésző és tetszést kifejező szemei okozták-e a változást? Az ő jelenléte ütö-e el a szép nő vonásairól az unalom kifejezését? — kérdezte önmagát. E perczben megszólalt az öreg férj:

— No, én lefekszem! Ha azonban te még, szokásod szerint, a holdvilág mellett ábrándozgatni akarsz, hát ülj ki a ház elé, csak arra kérlek, föl ne ébressz, mikor bejössz aludni!

A fiatal asszony intett a férjének, hogy úgy les, amint kívánja.

A férj elment.

A mi utasunk egy megkönnyebbülési sóhajt hallott el-

vágy fogta el, hogy e magányos, és a *boldogságot* talán nem is ismerő nővel megismertesse azt.

Az ifju asszonyka nem látszott észrevenni, hogy folyton távolodnak a vendégfogadótól. Csak ment előre, melódikus hangján esicseregve.

Lassanként egész történetét elmondta az ifjunak. Azt észre sem vette, hogy a férfiú mit sem közölt vele a saját kilétéről. Az ifju látta ezekből, hogy nem csalódott föltevésében, mert az asszonyka érzelmi-világában teljesen el volt hagyatva. Szíve pazar kincseivel, finom érzéseit meg nem értette az öreg férj.

— Szegény, kicsi asszony! Oh, mily jól meg tudná ő érteni!

Elesábitani nem akarta. Szinte lelkiismeretbeli kötelességévé tette, hogy ő soha ne legyen az első esábitó. Inkább az utolsó kívánt lenni bármely nőnél. Nem, nem akarta megrontani ez édes, tiszta lelket. De meg kellett, hogy csókolja. Azt érezte, hogy meg kell ölelnie s mint egy tiltott, édes gyümölcsből, torzkoskodni akart.

Egy csók még nem ronthatja meg a nő nyugalomát, nem teszi nyomorulttá. Egy csók miatt még lelkifurdalást sem érezhet. Hirtelen megállott az asszony és sajnálkozva mondá:

— Vissza kell térnünk, azt hiszem, már későn van!

E perczben az erdőszélen állottak, a réten, mely előttük elterült harmatban esillogó virágaival.

— Már? — felelt az ifju s fájdalmasan pillantott a hold-sugaraktól megvilágított asszonykára s megremege a kívánságtól, lehajlott hozzá és megcsókolta hosszan, édesen, szenvedélyesen. A nő félénken viszonzta a csókot, de bensőséggel.

— Sohasem fogom magát elfeledni! — suttogta az ifju ember. S az asszony komoran mosolygott. A csók előbb megmámorítá mindkettőjüket s most zavartan indultak hazafelé. Szomoruan és hallgatva ballagtak. S úgy tetszett az ifjunak, hogy ez a nő egyszerre oly fonnyadtá lett, sőt megöregedett. A boldogság, mely megrezegtette az előbb szíveiket s melyet átélveztek, a kijózanodásnak adott helyet.

Most már tisztán látták egymást.

De hát a természet törvényével számolniok kellett, mely szerint tetőpontját érve el a boldogságnak, a visszatérésnek a köznapi életbe be kellett következnie. Némán lépkedtek, de mielőtt a vendéglőbe beértek, ajkaik újra találkoztak.

— Isten vele! — sugta mindakét száj, a két egyesült ajak, kik egymás neveit sem bírták volna kimondani, mert nem ismerték névről egymást.

A nő érezte, hogy ismeretlenjét és ennek mai csókját sohasem fogja elfeledni, míg az ifju ember mosolyogva mormogta: „Remek kalandoska, megérdemi, hogy jegyzőkönyvem úti-élményei közepett fölemlítem!”

A nő szeretettel gondolt az ifjura, s az ifju csupán hálával e pillanatra, mely e véletlen szerencsével megjutalmazá.

RÖPKE GONDOLATOK.

A műveletlen szegényt, ha lop . . . mert éheznek — elitéli a törvény. Az uri tolvajt, ki embertársai bizalmát, becsületét lopja meg (rabolja el), még csak el sem ítéli a társadalom.

A földi-lét magán viseli a mulandóság és a tökéletlenség jelképét. Talán ezért tökéletlen a legtöbb ember boldogsága s ezért mulandó maga az élet is?

Gazdagok, nagyurak tönkrejutnak, iparkodó, szorgalmas emberek nem vergődnek zöld ágra, ha nem követik a régi példaszót: „Minden szentnek maga felé hajlik a keze.”

Nagyvárady Myra.

Ének.

(Pályamunka.)

*Ha ágyba dülök már késő éjjelen,
Ha fáradt testem alig, hogy vonzolom,
Bús lelkem előtt a jövő megjelen
És elmerengek kínos ábrándokon:
Mi lesz belőlem, por, amiből lettem?
Korhadó sírfa áll majdan felettem?
Miről nevem, ha az idő lerágja . . .
Oh, kínzó sejtés, feledés vár rája?!*

*Kenyérkeresés lesz az örök gondom,
A földi élet ösvényeit járván?
Ha gondolatim szárnyait kibontom,
Elhangzik a dal panaszosan, árván?
Ki véletlenül a kezébe kapja,
Nem érti tán, hogy szív, lélek sír abba,
S hangosan kaczag az együgyű dalon . . .
De szívem baját én csak . . . dalolgam:*

*Fáj, hogy a népek zajló tengerében,
Nagy a hitetlen tömeg áradatja;
Azt, ki ma hívő, nagy esodaságképen,
Holnap e hullám magával ragadja!
A tisztaszívű hívők kis csapatját,
A szívtelenek szívéből kaczagják:
Mert tudnak hinni az Isten nevébe,
Mert hozzá szállnak buzdító szót kérve*

*Kaczagj a hívőn, te hitetlen ember,
Menj . . . merre eszed ész nélkül vezet!
A hit, amit most tenmagad vetél el,
Nyújt még bajodban segítő kezét . . .
. . . Ha feletted már a bán majd összecsap,
Megment az Úr egy szempillantás alatt,
Az Úr, aki a hitetlennek rejtély! . . .
Az Úr, a jó, bölcs, kit te csak nevetél!*

*Akkor leborulsz, ajkad imát rebeg,
Szeretet, remény, hit diadalma jő:
S kik bűnök közt is megőrzék szívüket,
Tiszteli majdan . . . esodálja a jövő! . . .
. . . Szívem is, mely hány küzdelemben megállott,
Csalán között is hozhatott virágot;
Szeretett, remélt, hitt rendületlenül, —
Porrá lehet bár, de meg nem semmisül!*

Gyökössy Endre.

Mondtam az észnek: hagyd! a szívnek: sziv! ne szeresd őt.

S e diadalim közt boldogan élek-e? í em.

Vörösmarty.

Most, ami bennem zord vala és csipős, folyton szeliddé tenni iparkodom, csak visszavont bánatalmim árán légy enyém újra s igaz barátném.

Horácius.

◆◆◆ A házi műhely. ◆◆◆

Virágkorzó Amerikában.

Amor és Elly.

(Pályamunka.)

Zöld erdő regényes árnyán
Elly virágok közt ül;
Szárnyat ad gondolatának
S mély ábrándokba merül.

Amint így elfeledve mindent,
Mi körül történik:
Hányt pillák alul nem látja,
Hogy Amor közeledik.

Pajkos Amor szegzi íjját,
Egy nyílacsskát elröpít,
Kilopja az Elly szívét,
Melyet gyorsan el is vitt.

Ébred a lány ábrándiból,
Észreveszi a sebet,
Melyet Amor ejtett rajta,
S veszteségén kesereg.

Nosza, indul keresésre,
Boszu lángol szemében . . .
Udvarában leli Amort,
Szívek vannak kezében.

Reá kiált: pajkos Amor!
Te megloptál engemet:
Nyelvelni nem illik, bátor —
De add vissza szívemet!

Sírva fakad, zokog, jajgat,
Nagy cseppekben könnyje hull,
Amor ajkán játszi mosoly,
Míg szól: Elly, ne búsulj!

Szívecskédet én elvettem,
Am kezem közt el nem vész.
Többi szívek közé tettem,
Ismerj reá s tied lész.

Mind elődbe rakom, Elly,
Ügyes és vigyázó légy!
Melyik, minő: föl sorolom,
Szíved helyett mást ne végy!

— Ez a nagy szív alázatos,
Ez pedig pompára vágy,
Ez együgyű, akaratos,
Ez meg mindenkihez lágy.

Ez a picziny válogató,
Ez udvari, ez paraszt,
Ez tudatlan, halogató,
Sok szíveket elszalaszt.

Ez mosolygó, hizelkedő,
Ez versengő, békétlen,
Ez szemérmes, ez kérkedő,
Ez pityergő, izetlen.

Ez fényl, pompát, kastélyt vadász,
Tetszik neki kincses nép;
Emez becsületet horgász,
S ennek az kell, aki szép.

Ez kendőzik, hajat borzol,
Százszor a tükréhez fut;
Ez más erkölcsére orrol,
S emez büszke, néha — rút.

Válogasd ki, ha úgy kéred,
Nézzük, közte van szíved?!
Látom, nem fogod egyre sem,
Hogy az lenne a tied.

Itt van még egy, ez a furcsa:
Hamis, titkolódzó szív,
Ehez nem fér senki kulcsa,
Nem őszinte, sem nem hív.

Nem ismered?! Hisz a tied!
Tedd helyére és vidd el,
Ily szívet ne félts nyílamtól,
Mert ez — senkinek sem kell!

Gazsó Juliska.

Fej vagy irás?

Irta : Spiegel Zsófia.

Százsor is megfogadta magában Blotters Róbert, hogy nem bucsuzik el Violától, és ime, most mégis csak hozzávezetett az útja. Semmi áron sem akart vele egyedül lenni, és mégis magukban, egy harmadik jelenléte nélkül, állottak a villa pompás virágházában.

— Miért nem kerestél fel engem üdvözlésével most, az öröklés után? kérdezte Viola, természetes közvetlenséggel. Róbert minden gondolat hiján szakgatni kezdte a hervadt virágokat, s így felelt:

— Mert nem tudok úgy örülni a szerencsésének, mint ahogy kellene, Viola kisasszony.

A lány futólagosan rávetette pillantását, miközben ő nagy érdeklődéssel szemlélte a sarokban álló pálmacsoportot.

— Nem gondoltam, hogy ennyire irigy; sajnálom, nagyon sajnálom.

Szomorúság szólott a hangjából.

— Nem vagyok irigy, Viola kisasszony, — felelt hevesen Róbert, — csak rosszul választottam meg, mint rendesen a kifejezést.

— Nem mondaná meg tehát nekem, hogy mit értett tulajdonképpen? Jöjjön, egy egész percet adok magának, hogy szavait a legválasztékosabban állítsa össze.

— Annyi időre nincs is szükségem, — szólott Blotters komolyan. — Azt gondoltam, hogy meggazdagodása önt oly légkörbe emelte, amelyben a mi kettőnk barátsága nem tud megélni. Elég önző vagyok ahhoz, hogy ezt nagy fájdalommal érezzem.

Közben hiábavaló igyekezettel törekedett cipője sarkát a kirakott padlóba beleásni, s egymásután tépdeste a szegény, ártatlan leveleket.

— Hízélgés akar ez lenni? — kérdezte Viola hal-
kan, mintha magához szólana. Mert vehetem sértésnek is.

— Mennyiben?

— Hát nem sértés az, ha azt gondolja rólam, hogy észre se veszem az én régi barátaimat most, hogy meggazdagodtam.

— De kedves Viola kisasszony, ezt sohasem gondoltam önről, csak azt, . . . hogy . . . hogy . . .

— Ejnye, igazán nem tudja magát érthetőbben kifejezni? — kérdezte a leány az ő régi, pajzánkodó természetével. A férfi vad hirtelenséggel markolt bele a melléte állócserep virágainak száraiba.

— Ön tehát elmaradásom okát akarja tudni, a miért, hogy helyzetének megváltozása óta nem járok házához?

Viola igent intett.

— S felvilágosítást kér?

A leány újra bicezentett fejével.

— Még ha azt is mondom, hogy jobb elhallgatni!?

— Igen, még akkor is!

— Akkor, — folytatta Róbert borusan, — ismerje meg az okot Távol maradtam, mert szeretem magát!

A leány teste megrezdült s szóltanul csüggesztette le fejcskáját.

— Igen, szeretlek! ismételte a férfi mély sóhajtás után. Annyira szeretlek, hogy nem marad más hátra, mint hogy . . . elmenjek.

A leány föltekintett, szemeiben könyvek csillogtak, s feléje nyújtotta két kezét.

— De, Róbert, hát nem látsz?

— Szegény leány, nyögött Róbert kétségbeesetten, szegény kicsi Viola! Féltem ettől, de hiába, semmit sem lehet tenni.

— Badarságokat beszélsz, — mondta a leány élénken, s felszarította könyeit. — Ha igazán szeretsz . . .

— Teljes szivemből!

— Azt látom, te kis csacsi! Hát azt hitted, hogy én vak vagyok? És ha én . . . , ha én veled meg vagyok elégedve, hát az talán csak elég?!
Kissé idegesen nevetett s lopva Róbertre pillantott.

— Nem, kedvesem, az nem elég.

Haragos dobbantás volt a válasz.

— Viola, csak egy becsületes ut áll előttem nyitva, amelyre léphetek, ha becsületesem önmagam előtt meg akarom őrizni, s ha úgy akarok eszelekedni, mint ahogy az igazi férfihez illik, s ez az ut — a válasz. Isten veled!

— Nem, nem, nem! Kicsi ujjaival hevesen átszorította a férfi karját, de ez szelíden lefejtette őket.

— Mindenre, a mi szent előttem, Viola, nekem mennem kell. Minden tisztességes ember így tenne az én helyemben.

Hangjából kiértett, hogy elhatározása komoly s a leány orcái elhalványodtak.

— Róbert, — szólott hozzá kérően, — valóban igaz, hogy szeretsz?

— Esküszöm!

— És én is!

Meghatottan emelte ajkához a leány kezét.

— Válnunk kell, édes. Vess véget a gyötrelmeknek.

— Te sokkal többre becsüled más emberek mende-
mondáit, mint engem.

— Sokat adok arra, hogy becsületesen, derekasan viselkedjem.

Hosszas hallgatás állt be.

— Emlékszel-e utolsó beszélgetésünkre, amikor a tennis-pályáról hazafelé jöttünk? — kérdezte hirtelen Viola. — A lovagiasságról volt szó.

— Igen, de fel nem foghatom . . .

— Te azt mondtad, hogy a lovagias ember még legmegvetettebb ellenségének is nyitva hagy egy utat. Emlékszel?

— Mindenesetre.

— Azt mondtad, hogy ha egy ilyen volna a te hatalmadban, nem ölnéd meg, mielőtt alkalmad adnál neki, hogy harezoljon életéért. És ha a harez ki volna zárva, más uton-módon adnál neki valami eszközt esetleg megmenekülésére, bárha csak azon is fordulna meg a dolog, hogy melyik oldalára esik egy feldobott pénzdarab. Emlékszel erre?

Igen, — válaszolta csodálkozva Róbert — emlékszem.

— Ugy hát, — folytatta a leány emelt hangon, — én is kérem, nem, nem kérem, de követelem tőled ezt az előjogot.

— De hiszen ez egészen más eset, Viola! — igyekezett tagadólag válaszolni Róbert. — Hanem a vágyódás, hogy szabad utat engedjen boldogságában a véletlennek, elemi erővel támadt fel benne.

— Nem, nem más eset. Az egyik részen az én boldogságom áll, a másikon a te oktalan felfogásod a becsületről, amelyet te fölébe akarsz annak helyezni.

— Nem tehetek másképp.

— Kell! Nem tagadhatod meg nekem azt, amit

legnagyobb ellenségednek kész volnál megengedni. Nem szabad oly kegyetlennek és igaztalannak lenned, hogy ezt nekem megtagadd!

E szavakkal kis zsebtárczájából egy pénzdarabot keresett elő.

— Nem helyes... mondta Róbert.

— Én meg azt mondom, igen.

— Akkor nézeteink elváltnak.

— Annál inkább szükségünk van bíróra, erre a pártatlan pénzdarabra.

— Legyen hát! De legalább hadd, hogy nyíltan beszéljek veled, Viola. Szívem mélyén megvetés kél ön-magam iránt, hogy engedek kérésednek; nem helyes,

höz megállt, úgy, hogy világosan láthatták, mi van felül: fej vagy irás? *Fej volt.*

Viola szemeit elárasztotta a könyzápor s Róbert szenvedélyesen ölelte magához, s csókolta, csókolta.

— Sohse beszélj többé arról, hogy el akarsz hagyni, hallatszott elcsukló zokogás közben a lány ajkáról.

A férfi még jobban magához szoritotta s úgy sugta a fülébe, hogy az életénél jobban szereti.

— Hollá, hát ti mit csináltok itt ennyi ideig? — kérdezte Fred, Viola bátyja, — aki tíz percczel később értük jött.

— Fej vagy irást játszottunk, — szólt Róbert hanyagul.

— Ugy? No akkor jó lesz, ha óvakodol Violától, — szólt nevetve Fred, — mert ő nagyon veszélyes e tekintetben. Neki ugyanis van egy nagyszerű pénzdarabja, amit a multkoriban kapott egy kereskedésben. *Mindakét oldala „fej”.*

— Haragszol rám? — kérdezte a lány halk hangon, s szerelmesen simult Róberthez.

— Én? Terád?

S szorosán magához ölelte a boldog Violát...

Fordította: **Végyváry Ferencz.**

Gyengeség a te neved asszony!

Irta: **Atüchia.**

(Pályamunka.)

MOTTO: Vannak rejtélyek az asszonyok szívbéli cselekedeteiben, amelyeket meg nem fejtethünk; mintha csak abban volna koronkint élvezetük, hogy saját jobb meggyőződésük és hajlamuk ellenére járjanak el és mintegy magukra erőszakolják azt, amit tulajdonképp nem is akarnak.

Dr. Prém József.

Van egy lap hazánk ezeréves történetében, melyet háromszínű betűkkel vésett be a historikus Klio örök könyvébe.

Fekete alpra rajzolt fehér kaligrafokkal kezdődik az irás: ez Széchy Mária zsenge ifjúkora, midőn a meglehetősen sötét korban fényes világításban tűnik fel a fiatal gyermek ideális rajongása. Azután következik a mozaik-szerű alapon a rózsaszínű irás: ez a „zordon, de ragyogó lovagkor” egyik legszebb asszonyának biográfiája, midőn a szép honleány csupán szerelmének él. Amaz rövid, néhány évig tartó időszakot tárgyal, melynél nem időzhet sokáig a történetíró, de lélekemelő, gyönyörű tárgya van; ez magában foglalja a „murányi Vénus”-nak majdnem egész életét. Ez is gyönyörű, lélekemelő és talán a legnagyobb mértékben esodálatos, mystikus is.

Egy asszony, aki jól forgatja a főzőkanalat, egy diplomata, aki nagy szerepet visz férje mellett a politikában, egy syrén, aki maga köré gyűjti kora Adonisait, egy geni, aki bámulathajjítja a világot. Ideál ez, aki kétszáz év múlva is szerelemre gyűjtja a szívet!

Azután következik a harmadik színű irás. Az alapszint nehéz megkülönböztetni, hanem a betű, az fekete és pedig olyan sötét, amelyet keveset találunk a nagy pergamen-tekercsben. Ez a szép nádorné világot rázó zuhanással történt bukását tartalmazza.

Csak egy sorból áll, hanem ez az egy sor többet mond a

—♦— A kis mester. —♦—

de megteszem, mert a magaménak akarlak mondani, mert akarom, hogy az enyém légy. Aláveted magad az eredménynek?

— Igen, igen, szavamat adom! És te, — te aláveted magad? Fogadd meg kézszerítással.

— Megfogadom.

— Teljesen, minden fentartás nélkül?

— Teljesen, minden fentartás nélkül.

— Nos, akkor dobj! — szólt Viola izgatottan s a pénzdarabot Róbert kezébe nyomta. — Hamar, hamar!

Róbert feldobta a pénzt a levegőbe. Viola elkiáltotta:

— Fej! Fej!

A pénzdarab a földre hullott, egy párszor megfordult, ezután tovább gurult, míg végre közel kettőjük-

megelőző ezernél, ez az egy sor gyászkoszoru az arany meny-asszonyra. Ez világgá kiáltja — nem csak azt, hogy az asszony ingatag, hanem azt is, hogy az asszony veszedelmes. Ez az egy sor elég arra, hogy homályt vessen a különben ragyogó alakra, ez argumentálja a nagy költő szavait: gyengeség a te neved asszony!

* * *

— Kegyelmed bizony már nem Gyöngyösi, hanem Göröngyösi!

— Nagyságod se a murányi Vénus többé, hanem a murányi vén hus!

Történt pedig ez a hízog társalgás a XVII. század egyik legnagyobb poétája és egyik legszebb asszonya között.

A mostani szecsessziós világban ilyen sértések miatt legalább is törökrostává lőnek az embert. Ha már a Pegazus hős lovagja eltűrné is, de a szép asszony számos udvarlója minden bizonnyal „időt s helyet“ kérne.

Mínt hogy azonban ama szellemes eszmecsere csak egy négy szemközti történt és mivel a hölgyek húságérzéke már a XVII. században is ki volt annyira fejlődve, hogy ilyesmit nem szoktak udvarlójuknak (esetleg többes számban) besugni, hát bizony ez a hagyományos visszavágás csak nem kívánt fegyveres elégtételt. De ha meggondoljuk, hogy ez a sértett hölgy mégis csak „asszony“ volt, logice következnek, hogy a merész poétának ezek után „befellegzett“. Széchy Mária pedig először is elmosolyodik, aztán vállára vereget a goromba költőnek. Hiába! a költő csak szent! Ki merészelné azt szent-ségtelen kezekkel érinteni?! A murányi honleány is tudja ezt, de aki ismeri egy küssé ez asszonyt, mégis alig hiszi, hogy a Hippokrif vitézét illeti ez az engedékenység. Szüksége van erre az emberre. Wesselényi Ferenc felesége bizonyára nagyon büszke a szépségére, még akkor is, midőn az már csak emlékében él. És ha a sértett húság nem kíván boszút, akkor rettenetes nagy dolognak kell foglalkoztatni ez asszony szívét! Olyan óriási dolognak kell ott dominálni, ami háttérbe szorítja még a büszkeséget is.

Van ebben a mythosi alakban valami, ami képes a megsértett húság dühét fékezni: a boszu.

Oh! az asszonyoknak nagyon jó emlékezőtehetségük van, nem feledik ők el a szenvedett bántalmakat, ha csak önként nem akarják fátjollal borítani multjokat.

Széchy Mária halálosan gyűlöl egy férfit, egy sokkal inkább szerencsétlen, mint gonosz embert, akit ez előtt néhány évvel a férfi-szépség ideáljaként ismert, akit egykor szerető szive egész melegével ölelt fel, akiért nem rettent vissza annak idején Erdély egyik legtekintélyesebb családjával súlyos következményű pereket viselni. Most gyűlöl, mert megunt szeretni. Egy pokol királyi salak van ez asszony szívében most, amit egész borzalmasságával akar kiönteni az elvált férjre: Rozsályi Kun Istvánra. Mikor megszökött a szerencsétlen férj elől, akkor nem érzett talán iránta gyűlöletet, akkor megvetette; de midőn a haragos férj fegyveres erővel ment saját feleségét kapitulációra bírni, akkor feltámadt az excentrikus asszony szívében a gyűlölet. A világ nevette Kun Istvánt, de Mária félt tőle, tehát gyűlölte. Asmódi szelleme tartja fogva ez asszonyt, ha képzeletében megjelenik a megunt férfi alakja. Mert az asszonyoknak speciális nézeteik vannak a férfi jogköréről.

Rozsályi Kun Istvánnak volt bátorsága egy szívet meghódítani, amelynek boldogítására hiányzott ereje, egy angyalt vitt házába, akihez nem tudott felemelkedni, egy kalandvagyó hölgyet hitegetett nem mindennapi vakmerőséggel, akinek vágyait aztán nem volt képes kielégíteni és mindezt tetézte azzal, hogy egy menekülő cherubint akart visszavinni fogságába. Mindezt így fogja fel a murányi Vénus és ekkora bűnlajstrom reakciójakép nem esoda, ha az angyal démonná lesz. Kegyetlen boszújában kielégíthetlen furiává, ki szívének minden gyűlöletét, minden salakját azon férfura akarja kiönteni, aki merészsége mellett ki-

csíny, mert nem tud nagy lenni! Mária szívébe mélyen belemártotta iszonyu körmeit ez a Leviathán és a büszke asszony érzi, hogy ez erősebb, mint húsága. A gyönyörű Psyche vállát veregeti annak a goromba poétának! Ugy látszik, ő már leszámolt a világgal, húsága sérthetetlen, fénye, mit saját maga teremtett magának, áttörhetetlen, ez megvédi őt a legdurvább afront-tól, nyugodtan gyakorolhatja politikáját.

Asszony politika! Kétélű fegyver, melynek mérgezett hegye a szerencsétlen áldozat szívének van irányozva.

Az a lánglelkű poeta pedig eszköze ennek a pokoli tervek-től elvakított asszonynak.

Eszköze volt már akkor, midőn muzsája sugallatát követte. Öntudatlan, vak eszközzé lett az asszonyi szeszély kezében, mikor a „Marssal társalkodó murányi Vénus“-t megkomponálta.

—♦♦ A patak partján. ♦♦—

Széchy Mária a költő által megdicsőült!

Megérte saját apotheosisát!

De eszköze volt a mindennapi életben is. Tanácsadója, titkára volt neki a nádornénak, anélkül, hogy csak távolról sejtette volna is a rábizott titkokat.

Most azonban mégis érezte, hogy egy küssé erősen kihasználta bizalmi állását s legokosabb dolognak tartotta a történetek után távozni.

Mária visszahívta.

— Mondja csak kegyelmed, halhatatlan barátom, mit jelent ami barbár nyelvünkön az a görög mondás, hogy: Gnóti scauton?

— Hm! nagyságos asszonyom — felelt a gyorseszű költő — hát biz az olyanformát jelent, hogy minden becsületes isten teremtménye idejekorán ismerje meg magát és categorice megexaminálva a maga talentumát, éljen úgy, ahogy az examen eredménye proseribálja.

Hát ez bizony meglehetősen poétikus felelet volt, de tekintve kort, aligha szeczesziós. Legalább azon időben nem kértek hozzá commentárt.

— Hát aki nem ismeri fel idejekorán önmagát?

— Szervusz humillimus, azaz, hogy igen — bocsánat, nagyságos asszonyom! hát hogy aki nem classificálja az Isten donatióját? hát a bizony invalidus lesz, mielőtt a csatába menne, mert no, hogy is mondjam! kinevetik azaz, hogy ej, de minék kérdi ezt nagyságod? hát megvetik.

A szegény poéta azt hitte, hogy most saját magára o'vassa az ítéletet.

— De hát ha sohasem hallotta az ember ezt az életbölcséséget?

Most már kezdte belátni a vén költő, hogy nem róla van szó, mert hát ő csak hallotta már ezt! Egyszerre készen volt a felelettel:

— Az élet philosophiáját nem a szavakban kifejezett írás tanítja, hanem a szívben regnáló érzések és az ész logikus működésének komplikációja diktálja.

(Ezt is magyarázati füzetecskével kellene kiadni!)

A nádorné még nem hagyta abba:

— Hát mikor az önnemismeretből egész életre kiható tévedés származik?

— Annak a magas képzettségű asinusnak ruinálni kellene minden földi gyönyörűségét!

Az öreg Gyöngyösi látva, hogy több kérdés nem következik, kezét csókolt a nádornénak és távozott.

Jókedvvel haladt végig a folyosókon, legtávolabbról sem sejtve, hogy ezen párbeszédben eltörte a vesszőt Rozsályi Kun István felett.

A nádorné magára maradván, mintegy önkéntelenül idézte a poéta végső szavait: „ruinálni minden földi gyönyörűségét.”

— Hát még nincs tönkre téve — ? kiáltott s izgatottan felugorva a kerevetről, melyen a társalgás vége felé könyökölt, dühösen, suttogta a rettenetes fogadást:

— Esküszöm az élő Istenre, rövid idő múlva elveszem minden gyönyörűségét!

A pokoli düh rettenetes kinyomata tült arcán, midőn kiterjesztett karokkal ott állt a szoba közepén, mint egy furia, egy kerlelhetlen Erinnés. Önkéntelenül felbontja gyönyörű hajfürtjét, s azok mint a hullámzó tenger mozgó habjai omlanak alá szép természetén. Egy haragvó istenasszonyra emlékeztet ez alak, amint jobb lábát előre feszítve, karjait ismét ég felé emeli, önkéntelen eszébe jutna a szemlélőnek a fiáért boszút esküvő Thetis. Ez már nem Vénus többé, ez a megsértett Vesta dühös haragjának megtestesült eszméje, a fürdőben meglesett Diána rettenetes, boszút kívánó plasticus alakja. Most már nem sugója, csak arczának vonaglása, egész természetének lázas remegése sejteti, hogy minő pokol van egy angyal szívében.

A felizgatott idegek végre megszánják a szerencsétlent, elfásulnak és a még mindig szép nádorné eszméletlenül esik a kerevetre.

Igy találja a félóra múlva belépő férje is.

Életre kelve, első dolga Gyöngyösit hivatni.

— Mondja, édes poétám — szólt a hirtelen megjelenő költőhöz — mit tett Diána azzal a szemtelen lovaggal, aki megleszte a fürdőben?

— Acteont érti nagyságod? Hát szarvassá változtatta, aztán megették a saját ebei.

— Köszönöm barátom, csak ezt akartam tudni.

És Gyöngyösinek azt se jön kedve kérdezni, hogy mi hasznát veszi már most Acteonnak a Vénus. Szó nélkül hagyja ott a szép nádornét, gondolva magában, hogy az asszonyi szeszélyt ezt a gorombaságot is megbocsátja neki.

Mária pedig ledült a kerevetre, aztán hozzáfogott ahhoz a rettenetes nehéz munkához, amit úgy hívnak, hogy: gondolatait rendezzi.

Az első pillanatra azt hitte, hogy könnyű munkája lesz Kun István heves, sokszor meggondolatlan férfiú! titokban megmutatja neki a veszélyt, odaállítja a zajló örvény szélére, aztán csak egy kis biztatás kell neki, ő vakon rohan fátuma után.

Igen; de hol az a fátum?! Két ragyogó, igéző szem megetté a kellő szolgálatot; de hol veszi ő azt a bűvös szempárt? Azt az embert pedig meg kell alázni a becstelenség borzalmas posványáig!

Átkos ördöge megtalálta Ariadne fonalát.

— Igen! — szólt hirtelen felszökelve — neveltségessé foglak tenni! Kaczagjon rajtad a világ jobban, mint valaha; ez megöl téged. Kegyetlenebb leszek Dianánál, én saját magad által öllek meg! Általad vesztettem el én is üdvösségemet s ha ismét feltaláltam, nem a te érdemed. Neked csak a kárhozat maradt s ez meghozza rád a maga gyümölcsét — én általam! Meg kell halnod erkölcsileg, Rozsályi Kun István; én azt akarom, végezd a bakó munkáját magad!

Már ekkor nagyon jól tudta ez az asszony, hogy mit fog tenni.

Ismerte Kun Istvánt egészen.

Másnap elutazott a nádorné és senki se tudta hova. Két hétig nem tudtak róla semmit. A tizenötödik napon megérkezett s első dolga volt férjét felkeresni. A nádor komoly ember volt, határozottan akart fellépni nevével szemben a hirtelen távozás miatt. Bántotta a nemes férfiut neje bizalmatlansága, hogy neki se mondta, hova utazik.

Midőn azonban Mária előtte állt, nem volt elég ereje egy neheztelő szót kimondani. Oh! az erős férfiú, ki egy ország sorsát vaskézrel intézte, a murányi Vénusszal szemben eltörpült, neje bűvös mosolya előtt megtörött akaratereje.

Mária gyöngéden átkarolja férje nyakát, egy forró csókot lehell a daliás férfiú ajakára. Ebben a csókban volt kifejezve mindazon édes, boldog gyönyör, mit a nádorné férjével szemben érzett, ez a csók — bár nem első volt — oly bizonyíték, mely nem tűr czáfolatot, ez a csók Mária tiszta, önzellen szerelmének természeteszerű megnyilatkozása.

Mikor aztán elvált a nádortól s magára maradt szobájában akkor levetette magát arra a kerevetre, melyről egykor oly felindulva szökött fel, aztán elkezdett hosszan, hangosan és rettenetesen kacagni.

Ebben a kacajban volt kifejezve mindazon gyűlölet, mindazon megvetés, melyet Kun Istvánnal szemben érzett. Ez a kacaj halálharang csengése az elvált, megunt férfiúra, ez öl, — nemcsak mert nevetés, hanem mert ez előjátéka egy nagy drámának, melyben mindenki kaczag, csak a hős sir, — igazi könyeket. Ez árulja el, hogy a boszuvágyó asszony célt ért. Béliál szelleme tör elő e nevetésben a szép asszony ajkán. Mephisto öröme, hogy a hatalmas Faustot hatalmában érzi.

* * *

A rozsályi parkban azt susogják a fák levelei, hogy urok beleszeretett az elvált feleségébe. Egy hatalmas tölgy azt is tudja, hogy Kun István boszút, rettenetes boszút esküdött az égre, a földre és a nádornéra.

Egy másik jegenye látta, hogy a park gazdája vak boszúja kudarcot vallott az éggel szemben: az Isten legyőzte őt!

* * *

A gyenge asszony legyőzte az erős férfiut, porba fetreng iszonyu fájdalomában a teremtés koronája. Az ingatag asszony beigazolta, hogy ha a férfiú magának vindikálja a koronát, akkor ő, a nő lesz azon a legragyogóbb gyémánt, az asszony a disze, a dicsősége, az életvezélja az erős férfinak. És jaj annak a férfinak, ha kitöri koronájából azt a fényes gyémántot!

* * *

A nádori palotában nem tudják, mit susognak a rozsályi park százéves óriásai. Itt nagyon vigan vannak ma; Wesselényi Ferencnek névnapját ünneplik. A zajos jókedv a'ig talál magának utat a kitörésre. Különös jókedvében van ma a nádor is, nem akar felhagyni elmés élezeivel, ami különben nem szokása. A házigazda példája vonz; az egész vendégkoszoru gyönyörrel eltelve kaczag a nádor szikrázó élezein.

Csak ketten vannak, a szépszámu társaságban, akik nem vesznek részt a zajos mulatságban: a nádorné és legjobb barát-néja, Zrínyi Péterné. Ezek visszavonulva egy oleander árnyékába, úgy látszik, nagyon komoly thémát fejtegetnek s hogy érdeklődnek a tárgy iránt, mutatja az, hogy néha nagyon heves mozdulatok-al s arezjátékkal igyekeznek valamit argumentálni.

Senkise ügyel rájuk. Kinek is jutna eszébe ilyenkor, hogy az asszonyok v.táit hallgassa?

Egyszerre a nádorné felkel s otthagya vendégét, határozott lépésekkel megy az ajtó felé. Zrínyiné egy pillanatig nézi a neheztelő asszonyt, aztán mivel sokkal is önérzetesebb, mintsem hogy utánamenjen bocsánatot kérni, ő is felkelt s anélkül, hogy a mulató társaságot csak egy szóval is üdvözölné, távozik.

Mária pedig, amint szobájába érkezik, tollat fog s lázas sietséggel kezd írni.

Bizonyosan naplót ír! Asszonyi szeszély ez is; naplót vezet, hogy néha-néha átolvasva, legyen miért sirni, vagy kaczagni.

No, ha majd a mai jegyzetet két hét múlva elolvassa, ezen lesz ám mit sirni!

De hát ha nem is naplót ír most! Ugylátszik levél, az udvari kancelláriához ezimezve Bécsbe!

Ez az asszony politizál!

Összetűzött egy barátnéjával s hogy megmeneküljön tőle, idejött politikát esinálni.

Bizony asszonypolitika volt!

Két hét múlva megjött levelére a válasz.

Közte volt Wesselényi Ferencnek szép feje is!

* * *

A szerelmét vakmerő bátorsággal védő amazon, a csintalan Amor örökös lakóhelyéül szolgáló keblü rajongó hitves, a büszke honleány, áralója lesz férjének, barátainak.

A XVII. század egyik legnagyobb asszonya, mikor leg-erősebbnek hitte magát, akkor volt leggyengébb! Áldozatainak vére, mely a vérpadról fecesent emlékére, mindig oly fekete folt maradt ezen óriás lélekerejü és mégis gyenge asszony homlokán, melyet nem mos le az érdemek árja; ez az utolsó botlás lesz a kaczagó szörny, melyről azt mondja a költő, hogy:

„Az elmállott szív bár rég por, homok,
Ez az élők szemébe vigyorog!”

A D O M Á K.

— Látja, szomszédasszony, ez a mi hálószobánk. Az ágy-nemü általunk elköltött libák pelyheivel van megtömve!

Uj betegség.

— Szobaleány: Bizony az én nagyságám nagyon beteg!

— Mi a baja?

— Azt hiszem, „Rivierá“-ja van!

Virágnyelven.

— Pinczér, hogy hívják ezt a pecsenyét? — Nyulpecsenyének, doktor ur! — Ugy-e ez csak az álneve?

ÁRMÁNYOK HŐSE.

(Regény, egy kötetben.)

Irta: **Inokai Pál.**

(20)

XXVII. Ő itt van.

A boldogtalan, azt hiszem, föld alá süllyedne szégyenében, ha tudná, hogy ő is csak egy kalandort fogott, vagy az őt fogta meg.

Elszorult ugyan a szíve, de leküzdte ez érzést. Nem is szerelni bánat volt már ez, sem boszu érzete, de valami erős nyugtalanság, mely sejteti, hogy nagymérvü lesz a kitörő veszély...

XXVIII. A kitörő Vezuv.

Amália férjéhez ment a toronyszobába.

Mannel ur már festegetett.

— Te drága művészem! Igazán véredben van a festési szenvedély! Bámullak!

— Hát csak meg kell örökitnem, amit első isteni órákban látok, mint férjed, szeretett Amáliám!

— Hát tudod... azért maradtam oly sokáig, hogy egy vendégemmel találkoztam.

— Vendég? Az ég óvjon tőle!! Remélem, nem fogsz neki bemutatni?

— Ma legalább nem! — mosolygott Amália. — Ő Taródi Szeréna, mostohalányom, tudod, egyszer emlittem neked már.

— Taródi Szeréna?!... Igazán nem bírok emlékezni, kedvesem.

Ledobta az ecsetet, palétát. Ott térdepelt már neje lábainál.

Amália ráhajolt.

— Te egyetlenem! Mily nagy vagy te a szerelmben! — sóhajtá boldogan.

— És sokáig lesz itt az a tisztelt urhölgy?

— Csak mig felüdül. Örökké beteg, érzélgő és igen szerenesetlen ez a Szeréna. Hogyis ne? Csak most értem valóban, mit tesz az, ha akit életre-halálra szeretünk, imádunk, egyszerre rommá silányul előttünk.

— Mily szépen tudod te kifejezni érzelmeidet!.. Nem irsz verseket? Mi?

Hát csalódott valakiben ez a Taródi kisasszony?

— De még mennyire. Ha tudni kívánod, elmesélek felőle, egykori kedveséről mindent.

— Ne édesem, hisz azon perczeket magunktól lopjuk el!... Csalódni napirenden van a világban!... De csak visszatér még a hős hozzá?

— Dehogy, hisz becsukta egy zárdába, örültséget fogott rá, s elszökött a pénzével onnan... A Szeréna bánatát az is szaporitá, meghalt ott a kis leánya. Mert volt neki!..

— No, a szegény! De hát kijöhetett a zárdából?

— Ügyvédes gyámja szabadította ki... szegény, olyan mint egy halott... Vannak irtózatós kalandorok, az a Bernardó, volt czirkusztulajdonos, álnevén báró Ewigstein gonosz egy lélek lehet!

— Valóban!... Dehát ne rontsuk effélével kedélyünket, egyetlenem. Voltaképp nem tartozik miránk a te mostohalányod viselt dolga, sem czirkusz-hőse. Ugye?

A festőművész ur fulladozhatott a heves szerelme-kéjében.

Egyszer kikocsiztak. A fogat pompás lovakból,

könnyű kocsikból állt. Csakugy repült ez az erdő közt átvonuló kocsin.

Egy feketeruhás, sugáralaku, halványarcu fiatal leány járkált a cserjésben.

A fogat megállapodott. Amália grófné egy kis sétára óhajtott belépni.

A festész előrement egy lépéssel, kétfelé hajtogatva a bokrok ágait.

— Jaj, állj meg csak Mannel, milyen nagy ibolyákat találtam itt, ezeket le kell szednem, egy szálig. Ah, mi szépek!

Egyszerre ott állt előtte ama feketeruhás fiatal nő, a cserjésbe sietve.

A festész meghökkenve bámult rá.

— Maga, Nina? — kérde fogai közt sziszegve.

— Jó, hogy felismertél, te istentelen! ...Tudd meg, hogy gyermekem meghalt! Már látom, hogy szerelmed a grófné! Vigyázz!

— Ne légy örült! — sugta a festész. — Vidd végbe, amit ígértél, Ernát illetőleg!

Gyilkos! — Fogait mutatva mondta suttogva, de borzalmasan Nina.

— Te vigyázz! — fenyegette öklével a festő. Menj innen rögtön. Itt van közel a grófné!

(Folytatása következik.)

Csevegés a „Zöld szalon“-ban.

Végre ismét itthon vagyok!

A zajos Páris után a mi fővárosunk zaja siri esendként hat.

Megérkezésemkor minden ablakból fekete gyászlobogó lengett fájdalmasan felém.

Meghatott ezen „méltó“ fogadtatás. A nemzet velem együtt gyászolja Párisban elköltött sorozatát százasaimmak.

Egy rikkanes terelt a valóságra. „Nemzeti Ujság!“ Temetik Munkácsyt!! Csak egy krajczár!!! ordította fülemben.

Kihajtottam a művészesarnokba. Még idejében érkeztem. Hallhattam *Wlassics* őszinte, *Berzeviczy* okos és *Hock* hatásos szónoklatát. És láthattam egy osztatlan, egységes nemzetet, mely leborult az isteni teremő tehetség előtt, mely gyászt mélyit szívébe egy magyar asztalosinasért.

Ily megkapó pillanatban mondhatta *Kossuth*: „Leborulok a nemzet nagysága előtt!“

Ez a hét különben is gyászban, örömben a művészet és irodalom hete volt.

A Nemzeti Szalont megnyitották. *Hock* János, aki pap, képviselő, hírlapíró, kitűnő szónok egy személyben, vette kezébe a magyar festőművészet fellendítésének ügyét. Lelket lehelt a haldokló testbe és a mai tárlat is az ő érdemeit zengi néma ajakkal is kellő hangosan.

Közel 300 művészi alkotás közül kettő kimagaslik főképp: *Munkácsy* önkezüleg festette arcképe és *László* Fülöpnek XIII. Leo pápa arcképrajza. Ezekon kívül igen jók: *Székely* Bertalan „Zivatarja“; *Szinnyey* Merse Páltól „A falu alatt“; *Szükszay* Ferencztől „Virágzás“; *Migl* Árpádtól „Karácsonyfa“ *Kézdí-Kovács* László tájképei; *Hirsch Nellike*, *Ralóné* képei stb. stb.

Elgyönyörködnekn tovább is a szép képekben; de sietnünk kell *Konti József* jubileumára. Ez a merész bohém fráter alkotta meg a magyar operettet. Két évtized óta irogatja, betanítja és dirigálja őket az az igénytelen külsejű, veresszakállu örökifjú.

Ő maga is csak akkor látta saját nagyságát, mikor jubileumi ünnepét oly váratlan széles mederben látta kibontakozni.

Banketje este 11 órakor kezdődött és — hites tanuk szerint — másnap 11 órakor végződött a ... gőzfürdő kőpadjairól való felébredéssel.

Innen rohanni kellett a Népszínházba, hogy el ne késsük a „*Muzslai bankók*“ főpróbáját. Nincs hiba nélkül ez a darab; *dr. Györkönyi Károly* bebizonyította, hogy ismeri a népet és meg tudja rajzolni ennek lelki és gondolatvilágát.

Igazi népdramát hozott színre. De a mostani szecsessziós áramlatban félünk, hogy a közönség megbuktatja a jó darabokat, mert ma Osztrigás Miczik és Miczis osztrigák kellenek a pikantériákat leső, eltompult idegeknek.

Míg e sorokat papírra irtam, hoz a posta egy levelet, melyben egyik előfizetóm azt kéri, hogy a „Zöld Szalon“ postája legyen szellemes csevegés és hasznos eszmecsere gyűhelye az előfizetők részére. Hogy az a „jour“ már unalmas és nem szellemes.

Helyes! Tehát már most jelzem, hogy jövő számunkba a kedves és szellemes *Bodnár* bácsi munkatársunk tollából adunk egy cikket és a szalonbeliek erről adjanak véleményyt „pro és contra“. Minden levél rövid, velős legyen, mert nem helyes hosszú közleménnyel másoktól elvonni a helyet.

Addig is a viszontlátásra! Pá!

Matyi.

KÉPEINKHEZ.

A házi műhely. Angol-búr háborut játszottak az apróságok. Nagy sérelem esett az angol csapat vezérén, a Jóska gyereken. Megsebesült ... *harisnyája*.

Jaj! Ha a mama hazajön és ezt meglátja!

Ahol legnagyobb a baj, ott legközelebb a segítség! Hazajön az iskolából a tízéves Juliska. Előkerül az olló, ezérna, tű és a kibékült ellenségek segítségével kész a házi műhely, hogy elrejtse a sebet a mama szeme elől.

Párisi kiállítás a Szajnárol nézve. Ezen képünkkel folytatjuk a párisi kiállításról már közölt képsorozatot, hogy t. olvasóink lehetőleg teljes áttekintést nyerhessenek az egész kiállításról.

A SZERKESZTŐ POSTÁJA.

Göncz Lajos. Szellemes, ügyes. Simitással sorát ejtjük. — **Kiss Ferencz.** Köszönettel megkaptuk. Az adott ezimre küldve lett. A versekből — mihelyt a pályázatok lejárnak — közlünk. — **F. Margit.** Csiszolás után jöhet. — **J. Jolántha.** Készséggel teljesítjük kérését. *Pályázatra bocsáljuk.* — **Görög.** Szívélyes üdvözet. Örvendtünk a viszontlátásnak. Igen kérjük, ezentul kissé rövidebbre szabni. — **Radóczky.** Jönni fog. — **Galáji katona.** ... Huszárjai megütik a mértéket.